

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci žalobkyň: **a) T.P.**, státní příslušnost Ruská federace a **b) A.P.**, obě zastoupeny Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobách proti rozhodnutím žalované ze dne 29. 10. 2013, č. j. MV-142482-5/SO/sen-2011 a č. j. MV-142484-5/SO/sen-2011,

t a k t o:

- I. Žaloba žalobkyně a) s e z a m í t á.**
- II. Žaloba žalobkyně b) s e z a m í t á.**
- III. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně a) a b) se včas podanými žalobami, které byly krajským soudem spojeny ke společnému projednání a rozhodnutí (usnesením ze dne 21. 3. 2014, č. j. 57 A 119/2013 - 53), domáhaly zrušení v záhlaví označených rozhodnutí žalované, kterými byla zamítnuta jejich odvolání a potvrzena rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“ nebo též „ministerstvo vnitra“), ze dne 14. 11. 2011, č. j. OAM-28629-25/DP-2011 a č. j. OAM-29377-27/DP-2011. Těmito rozhodnutími nebylo žalobkyním prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za

účelem podnikání (účasti v právnické osobě) dle § 44a odst. 3, ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b), s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j), věty druhé, zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

I. Obsah žalob

Obě žalobkyně v podaných žalobách shodně uvedly, že žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, její rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. V tomto smyslu pak žalovaná rovněž opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje ustanovení § 3 správního řádu. Nelze pak také přehlížet, že napadená rozhodnutí, stejně jako prvoinstanční rozhodnutí, jsou v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, přičemž zásadním způsobem byla porušena zejména ustanovení § 2 odst. 3, 4 správního řádu stejně jako ustanovení § 4 odst. 1 a 4 téhož zákona.

Žalobkyně primárně napadly výrokovou část prvoinstančních rozhodnutí, která dle jejich názoru není dostatečně určitá, což ve svém důsledku způsobuje nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí. Žalobkyně v této souvislosti odkázaly na ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu a dále uvedly, že ve výrokové části prvoinstančních rozhodnutí zcela chybí definice jednání, resp. pochybní, které bylo žalobkyním vytýkáno a na jehož základě byly žádosti žalobkyň zamítnuty. Žalobkyně upozornily, že v ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců je obsaženo hned několik možností, pro které je možné povolení k pobytu neprodloužit, avšak správní orgán nijak nespecifikoval, na základě které této podmínky nebylo povolení prodlouženo. Žalobkyně tedy nevěděly, čeho se dopustily, přičemž konkretizace obsažená až v odůvodnění rozhodnutí toto pochybení nemohla zahladit. Pokud pak ani žalovaná nenapravila toto pochybení správního orgánu prvního stupně, zatížila i ona svá rozhodnutí nezákonností.

Žalobkyně dále (aniž by tím bylo dotčeno výše uvedené) poukázaly na skutečnost, že z odůvodnění prvoinstančních, stejně jako napadených rozhodnutí, je zjevné, že žádost o prodloužení platnosti povolení k pobytu žalobkyň byla zamítnuta proto, že prvoinstanční orgán spatřoval ve skutečnosti, že žalobkyně nepobývaly po celou dobu povoleného pobytu na území České republiky, závažnou překážku jejich dalšího pobytu. Žalobkyně se neztotožnily s odkazem žalované na rozsudek Městského soudu v Praze, který řešil otázku týkající se obcházení zákona v případě osoby samostatně výdělečně činné. Žalobkyně sice nerozpárovaly závěry obsažené v tomto rozsudku, avšak byly přesvědčeny, že tento nelze na jejich případ aplikovat, neboť jejich pobyt nebyl prodloužen z důvodu obcházení zákona (který má vlastní skutkovou podstatu), ale z důvodu zjištění jiné závažné překážky.

Žalovaná dále vyvracela námitku žalobkyň o tom, že zákon o pobytu cizinců nestanoví minimální dobu pobytu na území v rámci povolení k dlouhodobému pobytu tím, že o povolení k dlouhodobému pobytu žádá ten, kdo chce na území pobyt déle než 6 měsíců.

Tento fakt však nijak nesouvisí s tím, jak dlouho má cizinec v rámci povolení k dlouhodobému pobytu pobývat na území v průběhu povolené doby. Žalobkyně samozřejmě chtěly na území pobývat déle než 6 měsíců. Proto také podaly své žádosti, přičemž skutečnost, že část doby trávily mimo území České republiky, na tom nic neměnila. Žalobkyně byly přesvědčeny, že vyvozování jiných závěrů ze strany správních orgánů tak bylo nejen v rozporu se zákonem, ale rovněž s ústavním pořádkem. Článek 14 Listiny základních práv a svobod výslovně stanoví, že „svoboda pohybu a pobytu je zaručena. Každý, kdo se oprávněně zdržuje na území České a Slovenské Federativní Republiky, má právo svobodně je opustit“. Náhled správního orgánu, který žalobkyně perzekuuje za to, že pouze využívaly svého práva svobodného pohybu, je jednoznačně protiústavní, neboť jak je zjevné z Listiny, není zájmem České republiky nutit cizince k pobytu na území. Žalobkyně se nedopustily žádného trestného činu, dokonce ani správního deliktu, či jiného porušení zákona, nýbrž pouze využívaly svého ústavně zaručeného práva svobodně se pohybovat, aby se mohly účastnit na činnosti další ze svých společností.

Žalobkyně taktéž poukázaly na skutečnost, že ačkoli žalovaná napadenými rozhodnutími potvrdila rozhodnutí prvoinstanční, fakticky vycházela ze zcela jiných skutkových okolností. Správní orgán prvního stupně rozhodl o neprodloužení povolení k pobytu na základě toho, že žalobkyně pobývaly na území toliko cca čtvrt roku, a tudíž usoudil, že povolení k pobytu jimi nebylo fakticky využíváno a bylo pouze formální. Naproti tomu žalovaná jako odvolací orgán vycházela z faktu, že žalobkyně nebyly přihlášeny k odvodům na sociální zabezpečení, a tudíž fakticky nepodnikaly. Mimo skutečnost, že oba tyto důvody byly dle názoru žalobkyň nesmyslné a vykonstruované, žalobkyně pokládaly napadená rozhodnutí i z tohoto za nezákonná, neboť se opírala o zcela jiné zdůvodnění neprodloužení povolení k pobytu, kdy žalobkyně neměly možnost se proti těmto novým důvodům bránit.

Jak již také žalobkyně uvedly, nebylo na místě se domnívat, že závažnou překážkou pobytu cizince na území by mohla být skutečnost, že se část doby, po kterou měly pobyt povolen, zdržovaly mimo území republiky. V této souvislosti žalobkyně upozornily, že zde není jediný důvod, proč by se nemohly účastnit podnikání své společnosti, ačkoli se mu věnují pouze menší část roku. Že je to možné, je evidentní z faktu, že společnost úspěšně podniká. K samotnému nepřipustnému rozšíření důvodů pro zamítnutí žádostí ze strany žalované pak žalobkyně uvedly, že zde není povinnost účastnit se na odvodech sociálního zabezpečení, jak vyplývá z příslušných ustanovení zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Žalobkyně se domnívaly, že řádně vykonávají své jednatelské oprávnění, a tedy jim nelze vyčítat, že neplnily účel pobytu, když je nerozhodné, po jakou dobu se na území republiky fakticky zdržovaly.

Žalobkyně byly dále přesvědčeny, že správní orgány posoudily zcela nezákonně také otázku přiměřenosti daného rozhodnutí ve vztahu k zásahu do jejich soukromého a rodinného života. Správní orgán zcela nepřipadně spojil otázku nepovolení pobytu žalobkyň s jinými správními řízeními a otázkou v nich nepovolných pobytů, ačkoli byl povinen v řízení vycházet z ustanovení § 174a zákona a hodnotit možný zásah do soukromého života účastníka řízení jako takového na základě zde vyslovených regulativů, nikoliv čistě na základě toho, že nebyl povolen pobyt jiným rodinným příslušníkům. Správní orgán se ovšem vůbec nezabýval

otázkou, jak může být žalobkyním zasaženo do soukromého a rodinného života, nýbrž čistě na základě nepovolení jiných pobytů zamítl i jejich žádost. Jak bylo judikováno i správními soudy, skutečnost, že rodinní příslušníci účastníka řízení nepobývají na území České republiky, nebo v tomto případě jim byl zamítnut pobyt, neznamená, že rozhodnutím o nepovolení pobytu nemůže dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života. Tuto otázku je nutné posuzovat vždy individuálně, ve vztahu k danému účastníku řízení. Pokud tedy správní orgán vyšel čistě ze skutečností, že rodinní příslušníci účastníka řízení se nenacházejí na území republiky, jednalo se jednoznačně o nezákonný postup, který je nepřezkoumatelný. Žalovaná, která tuto otázku neposuzovala vůbec a pouze konstatovala dostatečnou činnost správního orgánu prvního stupně k této otázce, pak postupovala v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, když své rozhodnutí nedostatečně odůvodnila. Ze všech výše uvedených důvodů proto žalobkyně v závěru podaných žalob navrhl, aby krajský soud žalobami napadená rozhodnutí zrušil a věci vrátil žalované k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalované k žalobám

Žalovaná ve svých vyjádřeních k podaným žalobám nejprve konstatovala, že skutkový základ a průběh správních řízení od podání žádostí do vydání pravomocných rozhodnutí byl dostatečně popsán v napadených rozhodnutích. Žalovaná proto na tyto skutečnosti v plném rozsahu odkázala. K jednotlivým námitkám obsaženým v podaných žalobách pak shodně u obou žalobkyň uvedla, že ve výroku napadených rozhodnutí jsou obsažena veškerá zákonná ustanovení, dle kterých prvostupňový správní orgán ve věci rozhodoval, a v odůvodnění obou rozhodnutí je přezkoumatelným způsobem vyložena také jejich vzájemná návaznost, jakož i skutková zjištění, na základě kterých byla předmětná zákonná ustanovení aplikována na případy žalobkyň. Rozhodnutí jsou tedy v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Důvodnou žalovaná neshledala ani námitku žalobkyň, že na řešené případy nebylo možno aplikovat závěry rozsudku Městského soudu v Praze, neboť tento se týkal neprodloužení povolení k pobytu z důvodu obcházení zákona, nikoli z důvodu zjištění jiné závažné překážky. Stejně tak žalovaná nepřisvědčila ani námitkám žalobkyň, že zákon o pobytu cizinců nestanoví žádnou minimální lhůtu pobytu na území v rámci dlouhodobého pobytu a že byla nedostatečně posouzena přiměřenost dopadů vydaných rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyň. Žalovaná proto navrhl, aby krajský soud potvrdil žalobami napadená rozhodnutí žalované, a tedy žaloby jako nedůvodné zamítl.

III. Vyjádření účastníků řízení při ústním jednání

Při jednání žalobkyně setrvaly na svých dosavadních tvrzeních. Zdůraznily, že žalobami napadená rozhodnutí především nedostatečně odůvodňují přiměřenost správních rozhodnutí ve vztahu k jejich soukromému a rodinnému životu. Taktéž nesouhlasily s tím, že by i v případě občasných pobytů na území České republiky nemohly plnit účel pobytu a že by tato skutečnost představovala závažnou překážku pro pobyt na území ČR.

Žalovaná se z účasti na ústním jednání soudu omluvila.

IV. Skutkový základ projednávaných věcí

Z obsahu předložených správních spisů a listin provedených k důkazu při ústním jednání krajský soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti podaných žalob:

IV. 1 Žalobkyně a)

Žalobkyně a) podala dne 11. 4. 2011 žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – výkonný manažer, kdy žalobkyně měla na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt s tímž účelem do 1. 6. 2011. Správní orgán prvního stupně při posuzování žádosti o prodloužení povolení k pobytu zkoumal, zda žalobkyně splňuje podmínky pro prodloužení povolení k pobytu a zda v průběhu naposledy uděleného povolení k dlouhodobému pobytu (od 2. 6. 2009 do 1. 6. 2011) plnila účel pobytu, pro který jí bylo povolení k dlouhodobému pobytu uděleno. Dne 14. 11. 2011 správní orgán prvního stupně vydal pod č. j. OAM-28629-25/DP-2011 rozhodnutí, kterým žádosti žalobkyně nevyhověl a povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - účast v právnické osobě žalobkyni neprodloužil. Pokud jde o odůvodnění tohoto rozhodnutí, správní orgán vycházel především z účastnické výpovědi žalobkyně, kterou v rozhodnutí podrobně citoval (podrobněji viz dále pod bodem V. rozsudku), a dále ze zjištění, že žalobkyně v rámci povoleného dlouhodobého pobytu od 2. 6. 2009 do 1. 6. 2011 pobývala na území České republiky a Schengenského prostoru celkem pouze 104 dní. Dle názoru prvostupňového správního orgánu tak žalobkyně povolení k dlouhodobému pobytu využívala pouze formálně, bez faktické konzumace, což správní orgán prvního stupně posoudil jako jinou závažnou překážku pobytu žalobkyně na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j), věty druhé, zákona o pobytu cizinců. Prvostupňový správní orgán se zabýval také přiměřeností dopadu vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, kdy hodnotil zejména důvod pro neprodloužení doby platnosti povolení pobytu, dosavadní dobu pobytu žalobkyně na území, účel tohoto pobytu a její rodinné poměry. V této souvislosti uvedl, že z výpovědi samotné žalobkyně vyplynulo, že na území České republiky pobývala minimálně, stejně jako její další rodinní příslušníci (dcera A.P., matka V.B. a druh žalobkyně Y.C.), a tedy na území republiky nedošlo k vytvoření vazeb. Dále správní orgán prvního stupně vyšel ze zjištění, že dceři žalobkyně a jejímu druhovi taktéž nebyla povolení k dlouhodobému pobytu prodloužena, a dále že žalobkyně ve své výpovědi neuvedla žádné překážky, které by jí bránily ve vycestování do země původu.

Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 29. 10. 2013, č. j. MV-142482-5/SO/sen-2011, jako nedůvodné zamítla. Žalovaná neshledala důvodnou námitku žalobkyně, že na její situaci nelze aplikovat ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a že by odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo nedostatečné a nepřezkoumatelné. Žalovaná zdůraznila, že v odůvodnění rozhodnutí byla přezkoumatelným způsobem vyložena návaznost jednotlivých zákonných ustanovení, která správní orgán ve věci aplikoval a o která opřel své rozhodnutí. Dle žalované

bylo možno na případ žalobkyně aplikovat ustanovení § 44a odst. 3 věta druhá, § 35 odst. 2 a 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, což vyplývá i z relevantní judikatury správních soudů (např. z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2011, č. j. 10 A 218/2011 - 42, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69). Dále žalovaná shledala, že žalobkyně v průběhu dvou let naposledy uděleného povolení k dlouhodobému pobytu pobývala na území České republiky pouze 104 dnů. Sama žalobkyně přitom ve své výpovědi připustila, že oblast, ve které podniká, byla v minulých letech postižena tzv. ekonomickou krizí a z tohoto důvodu došlo k významnému poklesu aktivity na území České republiky. Současně bylo potvrzením OSSZ Karlovy Vary ze dne 7. 1. 2011 doloženo, že společnost Cherry Trust 89 s.r.o. nebyla vedena v registru plátců pojistného na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti, stejně jako sama žalobkyně, což vyplynulo z potvrzení OSSZ Karlovy Vary ze dne 15. 3. 2011.

Jako nedůvodnou žalovaná shledala i další odvolací námitku týkající se doby pobytu žalobkyně na území České republiky. Žalovaná poukázala na znění § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které stanoví, že žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 6 měsíců, trvá-li stejný účel pobytu. Spisovým materiálem však bylo doloženo, že žalobkyně v posledních dvou letech pobývala na území České republiky a v Schengenském prostoru pouze 104 dnů.

K námitce žalobkyně, že správní orgán prvního stupně náležitě nezjistil stav věci, žalovaná připomněla především účastnickou výpověď žalobkyně zachycenou v protokolu ze dne 12. 10. 2011, jejíž obsah korespondoval s údaji obsaženými v cestovním dokladu žalobkyně. Správní orgán pak ve svém rozhodování vycházel i ze sdělení OSSZ Karlovy Vary, že žalobkyně ani právnická osoba (společnost Cherry Trust 89 s.r.o.) nebyly v rozhodném období přihlášeny k odvodům sociálního zabezpečení. Žalovaná tedy měla za to, že správní orgán prvního stupně zjistil skutkový stav věci dostatečně.

Za nedůvodnou žalovaná pokládala i námitku žalobkyně spočívající v rozporu právního hodnocení daného případu se zákonem a dále v tom, že žalobkyně fakticky plnila účel pobytu, když listinnými důkazy prokázala, že je jednatelem společnosti. Žalovaná v této souvislosti opět vycházela z najisto postaveného zjištění, že žalobkyně v posledních dvou letech povoleného dlouhodobého pobytu za účelem podnikání pobývala na území pouze 104 dnů, přičemž v této době nebyla společnost, v níž žalobkyně vykonávala funkci jednatele, ani sama žalobkyně přihlášena k odvodům sociálního zabezpečení. Tento zjištěný fakt dokládal, že fakticky nebyl plněn účel, pro který bylo žalobkyni uděleno povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž dlouhodobé neplnění účelu pobytu, případně povinností spojených s podnikáním, představuje závažnou překážku pobytu cizince na území. Žalovaná upozornila, že podmínkou pro udělení víza, resp. povolení k dlouhodobému pobytu, je neexistence některého ze zákonem stanovených důvodů pro jeho neudělení. Z judikatury Nejvyššího správního soudu, viz např. rozsudek ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, přitom vyplývá, že zákon o pobytu cizinců je založen na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním nebo studiem a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány. K námitce

žalobkyně, že listinnými důkazy prokázala, že je jednatelkou společnosti, pak žalovaná odkázala na závěry obsažené v rozsudku Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 6 Ca 392/2008. K výhradám žalobkyně, že správní orgán prvního stupně byl povinen se zabývat důvody, pro které žalobkyně jako jednatelka společnosti opouštěla Českou republiku, žalovaná opětovně zdůraznila, že žalobkyně sama ve své účastnické výpovědi uváděla, že práci v předmětné společnosti se věnuje jednou za čtvrt roku po dobu dvou týdnů, zbytek času věnuje své práci ve firmách v Rusku a Turecku.

Pokud se pak jednalo o námitku, že správní orgán prvního stupně nedostatečně posoudil přiměřenost dopadů vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, žalovaná odkázala na ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců a dále uvedla, že spisovým materiálem bylo doloženo, že se správní orgán prvního stupně přiměřeností dopadů zabýval, kdy posuzoval zejména důvody pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, dosavadní dobu pobytu a rodinné poměry žalobkyně. V této souvislosti konstatoval, že z výpovědi žalobkyně, jakož i z předloženého cestovního dokladu, vyplynulo, že žalobkyně v posledních dvou letech povoleného pobytu pobývala na území České republiky minimálně stejně jako její dcera, matka a druh. Z těchto skutečností správní orgán prvního stupně učinil závěr, že v případě žalobkyně nedošlo k vytvoření vazeb na území České republiky a že rozhodnutí nebude mít negativní dopad do jejího soukromého a rodinného života. Žalovaná k tomu dále s odkazem na judikaturu Ústavního soudu (usnesení ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 260/04) doplnila, že právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky, takové právo mají pouze občané České republiky dle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

IV. 2 Žalobkyně b)

Žalobkyně b) podala dne 13. 4. 2011 žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, kdy žalobkyně měla na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt s tímž účelem do 31. 5. 2011. Správní orgán prvního stupně při posuzování žádosti o prodloužení povolení k pobytu zkoumal, zda žalobkyně splňuje podmínky pro prodloužení povolení k pobytu a zda v průběhu naposledy uděleného povolení k dlouhodobému pobytu (od 1. 6. 2009 do 31. 5. 2011) plnila účel pobytu, pro který jí bylo povolení k dlouhodobému pobytu uděleno. Dne 14. 11. 2011 správní orgán prvního stupně vydal pod č. j. OAM-29377-27/DP-2011 rozhodnutí, kterým žádosti žalobkyně nevyhověl a povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - účast v právnické osobě žalobkyni neprodloužil. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně vycházel především z účastnické výpovědi žalobkyně, kterou v rozhodnutí podrobně citoval (podrobněji viz dále pod bodem V. rozsudku), a dále ze zjištění, že žalobkyně v rámci povoleného dlouhodobého pobytu od 1. 6. 2009 do 31. 5. 2011 pobývala na území České republiky a Schengenského prostoru celkem pouze 124 dní. Dle názoru prvostupňového správního orgánu tak žalobkyně povolení k dlouhodobému pobytu využívala pouze formálně, bez faktické konzumace, což správní orgán prvního stupně posoudil jako jinou závažnou překážku pobytu žalobkyně na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j), věty druhé, zákona o pobytu cizinců. Prvostupňový správní orgán se zabýval také přiměřeností dopadu vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, kdy hodnotil zejména důvod pro neprodloužení doby platnosti

povolení pobytu, dosavadní dobu pobytu žalobkyně na území, účel tohoto pobytu a její rodinné poměry. V této souvislosti uvedl, že z výpovědi samotné žalobkyně vyplynulo, že na území České republiky pobývala minimálně, stejně jako její další rodinní příslušníci (matka T.P. a babička V.B.), a tedy na území republiky nedošlo k vytvoření vazeb. Dále správní orgán prvního stupně vyšel ze zjištění, že matce ani babičce žalobkyně taktéž nebyla povoleno k dlouhodobému pobytu prodlouženo, a dále že žalobkyně ve své výpovědi neuvedla žádné překážky, které by jí bránily ve vycestování do země původu.

Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 29. 10. 2013, č. j. MV-142484-5/SO/sen-2011, jako nedůvodné zamítla. Žalovaná neshledala důvodnou námitku žalobkyně, že na její situaci nelze aplikovat ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a že by odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo nedostatečné a nepřezkoumatelné. Žalovaná zdůraznila, že v odůvodnění rozhodnutí byla přezkoumatelným způsobem vyložena návaznost jednotlivých zákonných ustanovení, která správní orgán ve věci aplikoval a o která opřel své rozhodnutí. Dle žalované bylo možno na případ žalobkyně aplikovat ustanovení § 44a odst. 3 věta druhá, § 35 odst. 2 a 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, což vyplývá i z relevantní judikatury správních soudů (např. z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2011, č. j. 10 A 218/2011 - 42, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69). Dále žalovaná shledala, že žalobkyně v průběhu dvou let naposledy uděleného povolení k dlouhodobému pobytu pobývala na území České republiky pouze 124 dnů. Současně bylo potvrzením OSSZ Karlovy Vary ze dne 7. 1. 2011 doloženo, že společnost Cherry Trust 89 s.r.o. nebyla vedena v registru plátců pojistného na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti, stejně jako sama žalobkyně, což vyplynulo z potvrzení OSSZ Karlovy Vary ze dne 15. 3. 2011.

Jako nedůvodnou žalovaná shledala i další odvolací námitku týkající se doby pobytu žalobkyně na území České republiky. Žalovaná poukázala na znění § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které stanoví, že žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 6 měsíců, trvá-li stejný účel pobytu. Spisovým materiálem však bylo doloženo, že žalobkyně v posledních dvou letech pobývala na území České republiky a v Schengenském prostoru pouze 124 dnů.

K námitce žalobkyně, že správní orgán prvního stupně náležitě nezjistil stav věci, žalovaná připomněla především účastnickou výpověď žalobkyně zachycenou v protokolu ze dne 24. 10. 2011, jejíž obsah korespondoval s údaji obsaženými v cestovním dokladu žalobkyně. Žalobkyně uvedla, že v České republice pobývá jednou až dvakrát do roka, v Ruské federaci studuje univerzitu. Správní orgán pak ve svém rozhodování vycházel i ze sdělení OSSZ Karlovy Vary, že žalobkyně ani právnická osoba (společnost Cherry Trust 89 s.r.o.) nebyly v rozhodném období přihlášeny k odvodům sociálního zabezpečení. Žalovaná tedy měla za to, že správní orgán prvního stupně zjistil skutkový stav věci dostatečně.

Za nedůvodnou žalovaná pokládala i námitku žalobkyně spočívající v rozporu právního hodnocení daného případu se zákonem a dále v tom, že žalobkyně fakticky plnila účel pobytu, když listinnými důkazy prokázala, že je jednatelem společnosti. Žalovaná v této

souvislosti opět vycházela z najisto postaveného zjištění, že žalobkyně v posledních dvou letech povoleného dlouhodobého pobytu za účelem podnikání pobývala na území pouze 124 dnů, přičemž v této době nebyla společností, v níž žalobkyně vykonávala funkci jednatele, ani sama žalobkyně přihlášena k odvodům sociálního zabezpečení. Tento zjištěný fakt dokládal, že fakticky nebyl plněn účel, pro který bylo žalobkyni uděleno povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž dlouhodobé neplnění účelu pobytu, případně povinností spojených s podnikáním, představuje závažnou překážku pobytu cizince na území. Žalovaná upozornila, že podmínkou pro udělení víza, resp. povolení k dlouhodobému pobytu, je neexistence některého ze zákonem stanovených důvodů pro jeho neudělení. Z judikatury Nejvyššího správního soudu, viz např. rozsudek ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, přitom vyplývá, že zákon o pobytu cizinců je založen na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním nebo studiem a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány. K námitce žalobkyně, že listinnými důkazy prokázala, že je jednatelkou společnosti, pak žalovaná odkázala na závěry obsažené v rozsudku Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 6 Ca 392/2008. K výhradám žalobkyně, že správní orgán prvního stupně byl povinen se zabývat důvody, pro které žalobkyně jako jednatelka společnosti opouštěla Českou republiku, žalovaná opětovně zdůraznila, že žalobkyně sama ve své účastnické výpovědi uváděla, že se v České republice vyskytuje jednou až dvakrát do roka a v Ruské federaci studuje Státní univerzitu Lomonosova.

Pokud se pak jednalo o námitku, že správní orgán prvního stupně nedostatečně posoudil přiměřenost dopadů vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, žalovaná odkázala na ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců a dále uvedla, že spisovým materiálem bylo doloženo, že se správní orgán prvního stupně přiměřeností dopadů zabýval, kdy posuzoval zejména důvody pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, dosavadní dobu pobytu a rodinné poměry žalobkyně. V této souvislosti konstatoval, že z výpovědi žalobkyně, jakož i z předloženého cestovního dokladu, vyplynulo, že žalobkyně v posledních dvou letech povoleného pobytu pobývala na území České republiky minimálně stejně jako její matka (T.P.). Z těchto skutečností správní orgán prvního stupně učinil závěr, že v případě žalobkyně nedošlo k vytvoření vazeb na území České republiky a že rozhodnutí nebude mít negativní dopad do jejího soukromého a rodinného života. Žalovaná k tomu dále s odkazem na judikaturu Ústavního soudu (usnesení ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 260/04) doplnila, že právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky, takové právo mají pouze občané České republiky dle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud rozhodl o věci po provedeném jednání, neboť obě žalobkyně vyslovily s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. krajský soud vycházel při přezkoumání žalobami napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné.

V projednávané věci bylo v případě obou žalobkyní, které jsou v příbuzenském poměru (matka a dcera), předmětem řízení prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, na které se ve smyslu § 44a zákona o pobytu cizinců obdobně vztahují ustanovení týkající se prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů (§ 35 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců). Dle § 35 odst. 3 tohoto zákona platí, že dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza dle ustanovení § 37 zákona o pobytu cizinců. Podle ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců pak ministerstvo dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Obě žalobkyně v podaných žalobách nejprve shodně namítaly, že výroková část vydaných prvostupňových rozhodnutí není dostatečně určitá zejména proto, že v ní chybí definice jednání, resp. pochybení, kterého se žalobkyně měly dopustit. Dle žalobkyň ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců obsahuje několik možností, pro které nelze povolení prodloužit, avšak správní orgán ve výroku rozhodnutí nijak nespecifikoval, na základě které konkrétní podmínky nebylo žalobkyním povolení k dlouhodobému pobytu prodlouženo. Uvedené pochybení pak ve své rozhodovací činnosti nenapravila ani žalovaná, a tedy i ona vydaná rozhodnutí zatížila nezákonností.

Takto uplatněné žalobní námitky krajský soud neshledal důvodnými. Krajský soud ověřil, že z výrokové části obou prvostupňových správních rozhodnutí, která tvoří s napadenými rozhodnutími žalované jeden celek, je možno bez pochybností dovodit, že k neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu došlo z důvodu zjištění jiné závažné překážky pobytu cizinců na území České republiky. Tuto skutečnost lze dovodit z toho, že výrok obou prvostupňových rozhodnutí se mimo jiné opírá o ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) *větu druhou* zákona o pobytu cizinců, přičemž právě věta druhá citovaného ustanovení uvádí, že dlouhodobé vízum ministerstvo cizinci neudělí, jestliže je zjištěna *jiná závažná překážka pobytu cizince na území České republiky*. Tato specifikace důvodů pro neprodloužení povolení k pobytu je dle krajského soudu dostatečně určitá a nezpůsobuje nesrozumitelnost vydaných prvostupňových rozhodnutí. Ostatně i žalobkyním byl uvedený rozhodovací důvod zřejmý, neboť již v podaných odvoláních zpochybňovaly aplikaci ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců s argumentací, že za závažnou překážku pobytu cizince na území nelze pokládat skutečnost, že na území České republiky pobývaly pouze po omezenou dobu. Pokud žalobkyně v této souvislosti namítaly absenci definice konkrétního jednání žalobkyň ve výroku prvostupňových rozhodnutí, pokládá krajský soud za zcela dostačující, pokud byly jednotlivé rozhodovací důvody, jakož i učiněná skutková zjištění a jejich podřazení pod konkrétní zákonná ustanovení, včetně jejich vzájemné provázanosti, podrobněji popsány a rozvedeny v odůvodnění napadených rozhodnutí. V daném případě se nejedná

o problematiku správního trestání, kdy při respektování zásad trestního práva (zejména zásady *ne bis in idem*) je nutno ve výroku rozhodnutí nezaměnitelně a co nejpresněji popsat a definovat skutek a tento podřadit pod konkrétní skutkovou podstatu toho kterého správního deliktu. V daném případě zcela postačovalo, pokud konkrétní okolnosti, v nichž správní orgán spatřoval jinou závažnou překážku pobytu žalobkyň na území, byly obsaženy v odůvodnění rozhodnutí, kdy tyto okolnosti korespondují s právními ustanoveními obsaženými ve výroku, podle kterých bylo ministerstvem rozhodováno. Dle krajského soudu tak zvolená formulace výrokové části prvostupňových správních rozhodnutí zcela vyhovuje ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu a naplňuje v něm stanovené požadavky (*tj. ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků řízení*), a tedy není možno ji hodnotit jako neurčitou či nesrozumitelnou. V návaznosti na výše uvedené pak nelze přisvědčit ani obecně namítané nepřezkoumatelnosti napadených správních rozhodnutí. Je nutno konstatovat, že výrok napadených rozhodnutí není v rozporu s jeho odůvodněním, v němž je přezkoumatelným způsobem vyloženo, o jaká zákonná ustanovení (včetně již výše zmiňované vzájemné návaznosti) správní orgány opřely závěry svých rozhodnutí a jsou z nich patrná také skutková zjištění, na podkladě kterých správní orgány předmětná zákonná ustanovení na případy obou žalobkyň aplikovaly. Ve vztahu ke skutkovým okolnostem projednávaných věcí se pak správní orgány dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabývaly naplněním pojmu závažná překážka pobytu na území České republiky, přičemž v rozhodnutí náležitě specifikovaly (především na podkladě žalobkyněmi nezpochybněných zjištění z jejich cestovních dokladů a informací OSSZ), že tuto závažnou překážku spatřují v neplnění účelu pobytu na území. Žalobkyně ostatně s učiněnými právními závěry v podaných žalobách polemizují, což by nebylo možné, pokud by se žalovaná v napadených rozhodnutích s podstatnými otázkami vůbec nevypořádala, a její rozhodnutí by tak byla vadou nepřezkoumatelnosti stížena.

Pokud žalobkyně namítaly, že se liší rozhodovací důvody na straně správního orgánu prvního stupně a na straně žalovaného, pro které žalobkyním nebyla platnost k dlouhodobému pobytu prodloužena, a v důsledku toho žalobkyně neměly možnost se těmito novým důvodům bránit, ani těmito námitkám nebylo možno přisvědčit. Krajský soud z obsahu odůvodnění žalobami napadených rozhodnutí ověřil, že žalovaná své rozhodovací důvody primárně opírala o skutečnost, že obě žalobkyně pobývaly v době posledního povoleného pobytu na území České republiky pouze po omezenou dobu [104 dnů v případě žalobkyně a) a 124 dnů v případě žalobkyně b)]. Žalovaná tedy ve svém rozhodování vycházela z téhož skutkového stavu a z týchž zjištění jako prvostupňový správní orgán, a tedy její postup nelze hodnotit jako odklon od rozhodovacích důvodů, které pro neprodloužení doby pobytu užil prvostupňový správní orgán. Žalovaná v tomto ohledu nově nedoplňovala dokazování, pouze podpůrně vycházela z listin vystavených OSSZ Karlovy Vary, které jsou součástí spisového materiálu obou žalobkyň. Pokud tedy žalovaná současně do odůvodnění žalobami napadených rozhodnutí doplnila, že předloženými správními spisy bylo taktéž doloženo, že žalobkyně ani společnost, v níž jsou žalobkyně dle výpisu z obchodního rejstříku zapsány jako jednatelky, nebyly v rozhodném období přihlášeny k odvodům sociálního zabezpečení, je nutno konstatovat, že tento závěr pouze dále doplnil a podpořil existenci jiné závažné překážky pobytu žalobkyň na území. Od skutečnosti, zda předmětná obchodní společnost je či není evidována jako plátce pojistného na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti (a tedy zda jako podnikatelský subjekt řádně plní své zákonné povinnosti odvíjející se od

faktického vykonávání podnikatelské činnosti) se totiž následně odvíjí také posouzení otázky účelnosti a povolení dalšího dlouhodobého pobytu žalobkyň, které na základě výpisu z obchodního rejstříku figurují v předmětné obchodní společnosti jako jednatelky (k tomu obdobně srovnej již rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, dostupného na www.nssoud.cz).

Žalobkyně dále, ve vztahu k tvrzenému porušení ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců, zpochybňovaly právní relevanci závěrů správního orgánu prvního stupně, jakož i žalované, ohledně naplnění podmínek tohoto ustanovení, tj. zjištění jiné závažné překážky pobytu, a to s argumentací, že žalobkyně řádně vykonávají své jednatelské oprávnění ve funkční společnosti, přičemž je nerozhodné, zda a po jakou dobu se fakticky zdržovaly na území České republiky.

K tomu krajský soud na úvod připomíná, že žalobkyně v podaných žalobách nečiní sporným samotou délku jejich pobytu na území České republiky v inkriminovaném období, ale zpochybňují právní závěry správních orgánů z této skutečnosti vyvozené. V přezkoumávaném případě přitom žalobkyním bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, a to formou účasti v právnické osobě. Dále je nesporné, že žalobkyně jsou společníky a zároveň jedněmi ze čtyř jednatelů v obchodní společnosti Cherry Trust 89 s.r.o., se sídlem I. P. Pavlova 75, Karlovy Vary, což dokládá výpis z obchodního rejstříku jmenované společnosti.

Krajský soud však ani takto uplatněné námitky neshledal důvodnými. Naopak se domnívá, že žalovaná se při vyhodnocení zjištěných a žalobkyněmi tvrzených skutečností nedopustila nezákonnosti. Krajský soud se v plném rozsahu ztotožňuje se závěry žalované, že zjištěný skutkový stav neprokazuje, že by žalobkyně po dobu předchozího povoleného pobytu plnily jeho účel, tj. že by v rámci a prostřednictvím společnosti Cherry Trust vyvíjely na území České republiky jakoukoli činnost. Krajský soud v této souvislosti poukazuje na skutečnost, že rámec dokazování je v řízení o žádosti dán především tvrzením žadatele. Správní orgán přitom není oprávněn namísto žadatele jeho tvrzení jakkoli měnit či za něj cokoli sám doplňovat. Bylo tedy na žalobkyních, aby podrobně a konkrétním způsobem popsaly, v čem spočívala, případně spočívá, jejich činnost v předmětné společnosti, jakou konkrétní podnikatelskou činnost tato obchodní společnost vykonává, jakou konkrétní úlohu v ní obě žalobkyně sehrávají a jaké konkrétní činnosti z titulu svého jednatelského oprávnění, či majetkového podílu na této společnosti, zajišťují a vykonávají; případně aby doložily konkrétní obchodní aktivity a majetkové poměry předmětné společnosti, o níž žalobkyně tvrdily, že je funkční, a z nichž by bylo možno dovodit faktický výkon podnikatelské činnosti. Teprve takto konkretizované tvrzení se mohlo stát podkladem pro náležité dokazování ve správním řízení. Na správních orgánech tak sice ležela ve smyslu § 3 správního řádu povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2, avšak tato jejich povinnost se odvíjí od skutečností předestřených žalobkyněmi v průběhu správního řízení.

Ani jedna z žalobkyň však v tomto ohledu žádné konkrétní tvrzení a důkazní prostředky správním orgánům nenabídla. Žalobkyně a) v rámci své účastnické výpovědi zachycené v protokolu ze dne 12. 10. 2011 (č. j. OAM-28629-24/DP-2011) na otázky

správního orgánu, kde konkrétně po dobu svého posledního povoleného dlouhodobého pobytu podnikala, co a kde konkrétně dělala a jaké jsou výsledky podnikání; a dále co konkrétně v obchodní firmě žalobkyně dělá ze své funkce jednatele, jak se podílí na řízení společnosti a kolik času této práci věnuje, žalobkyně správnímu orgánu poskytla pouze obecná, nijak blíže konkretizovaná tvrzení, že obchodní společnost Cherry Trust se zabývá stavebnictvím, kdy se hlavně zaměřuje na stavební materiály a stavební nářadí a zajišťuje dodávky tohoto stavebního materiálu a nářadí do Ruska, kde má žalobkyně a) další 3 stavební firmy a dále firmu zabývající se úklidem a turistikou. Žalobkyně taktéž vypověděla, že práci ve společnosti Cherry Trust se věnuje jednou za čtvrt roku po dobu 2 týdnů, zbytek času žalobkyně věnuje svým firmám v Rusku a Turecku. Stejnou dobu pak věnují práci v uvedené společnosti i její manžel, matka a dcera. Z výpovědi žalobkyně a) dále vyplynulo, že v průběhu posledního povoleného pobytu byla v České republice v roce 2009 asi dvakrát, v roce 2010 asi čtyřikrát a v roce 2011 jednou, vždy přibližně na 14 dnů. Pokud jde o účastnickou výpověď žalobkyně b), zachycenou v protokolu ze dne 24. 10. 2011 (pod č. j. OAM-29377-26/DP-2011), žalobkyně k týmž otázkám správního orgánu prvního stupně uvedla, že na území České republiky nepobývá nepřetržitě, vždy asi tak jednou až dvakrát ročně po dobu dva týdny až jeden měsíc. Pokud žalobkyně není v České republice, vrací se do Moskvy, kde studuje Státní univerzitu Lomonosova. Stejně jako žalobkyně a) i žalobkyně b) v obecné rovině uvedla, že po dobu posledního povoleného pobytu podnikala ve společnosti Cherry Trust, kdy zprostředkovávala a vedla obchod se stavebními materiály a spolupracovala se stavební firmou v Rusku, která patří matce a již žalobkyně pomáhá při práci ve firmě podle toho, co je třeba zajistit.

Z výše citovaných tvrzení obou žalobkyň tak nelze vůbec zjistit, v čem konkrétně spočívala jejich činnost v předmětné společnosti, a co konkrétně a jakým způsobem (případně zda vůbec) se, pokud jde o podnikatelskou činnost společnosti Cherry Trust a podíl obou žalobkyň na ní, v této společnosti odehrávalo. Žalobkyně pak nedostály ani své povinnosti označit na podporu svých tvrzení konkrétní důkazy. Krajský soud se proto ztotožňuje s posouzením správních orgánů obou stupňů, že výše uvedené skutečnosti neprokázaly, že by žalobkyně plnily účel povolení k dlouhodobému pobytu, tj. že by ve společnosti a jejím jménem vyvíjely jakoukoli činnost. Uvedený závěr je ostatně v souladu také s ustálenou rozhodovací praxí správních soudů, dle které v případě, je-li dlouhodobý pobyt povolen za účelem podnikání, je nutno podnikáním rozumět faktické vykonávání podnikatelské činnosti a nestačí mít pouhé oprávnění podnikat (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, dostupný na www.nssoud.cz). V této souvislosti pak krajský soud doplňuje, že závěr, že neplnění účelu pobytu představuje jinou závažnou překážku pobytu a že tedy je možné na daný případ aplikovat ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, dostupném na www.nssoud.cz, kterým potvrdil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2011, č. j. 10 A 218/2011 - 42. Pokud tedy žalovaná v odůvodnění svých rozhodnutí na oba tyto rozsudky odkázala, nelze tomuto postupu nic vytknout, neboť tak činila právě s ohledem na podporu svých závěrů o možnosti aplikovat ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců i na případy, kdy cizinec neplní účel pobytu.

Důvodnými pak krajský soud neshledal ani námitky žalobkyň, že se žalovaná v odůvodnění rozhodnutí vůbec nezabývala otázkou přiměřenosti vydaných rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyň a že pochybila, pokud spojuje otázku nepovolení pobytu s jinými správními řízeními a v nich nepovolených pobytů.

Předně je nutno uvést, že žalovaná se v odůvodnění svých rozhodnutí uvedenou otázkou zabývala. V této souvislosti poukázala na závěry správního orgánu prvního stupně opírající se především o účastnické výpovědi obou žalobkyň, z nichž (jak bylo uvedeno výše) vyplynulo, že žalobkyně pobývaly na území České republiky minimálně, stejně jako jejich další rodinní příslušníci. Nedošlo zde tedy k vytvoření vazeb na území České republiky. Tyto důvody krajský soud hodnotí jako dostatečné a má za to, že žalovaný správní orgán své závěry plynoucí z aplikace ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců v odůvodnění napadených rozhodnutí byť stručnějším způsobem, ale dostatečně odůvodnil. Závěry správních orgánů obou stupňů odpovídají zjištěnému stavu věci, který vycházel z vlastních tvrzení obou žalobkyň o tom, že na území České republiky v rámci povoleného dlouhodobého pobytu byly oprávněny se zdržovat společně jako matka a dcera a u žalobkyně a) společně se svým druhem, resp. manželem. Důsledky vazeb žalobkyně a) na svou dceru a manžela a důsledky vazeb žalobkyně b) na svou matku, a to zejména s ohledem na zjištěnou dobu jejich faktického pobytu na území České republiky, správní orgány vyhodnotily způsobem, který dle krajského soudu přezkoumatelně vyjádřil, že neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu obou žalobkyň na území nemůže mít zásadní negativní dopad do jejich soukromého a rodinného života. Správním orgánům nelze vytýkat, že v této souvislosti v odůvodnění svých rozhodnutí křížově odkázaly také na rozhodnutí o neprodloužení povolení k pobytu těmito dalším rodinným příslušníkům, neboť přihlížely ke všem skutečnostem, které byly v daném případě z hlediska posouzení předmětné otázky podstatné. Není přitom pravdou, že by otázka zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyň byla posuzovaná toliko na základě nepovolení jiných pobytů (pobytů dalších rodinných příslušníků) a že by se vydaná rozhodnutí v této otázce opírala pouze o tento jediný důvod. Žalovaná, resp. prvostupňový správní orgán, nevyšel čistě ze skutečnosti, že se rodinní příslušníci nenacházejí na území, nebo že jim nebyl povolen další pobyt, ale bylo rozhodnuto především s ohledem na minimální pobyt obou žalobkyň i druha (manžela) žalobkyně a). Pokud měly žalobkyně za to, že mělo být přihlédnuto také k jiným skutečnostem, opět zde platí výše uvedené, že žalobkyně měly tyto skutečnosti v předcházejícím řízení tvrdit. Žalobkyně však již žádné jiné konkrétní skutečnosti, v nichž by spatřovaly nepřiměřený zásah do svého soukromého a rodinného života, v předcházejícím řízení ani v podaných žalobách neuvedly.

VI. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal uplatněné žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu žalobkyně a) i žalobu žalobkyně b) podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobkyně, které neměly ve věci úspěch, nemají vůči žalované právo na náhradu

nákladů řízení před soudem. Žalované pak žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 11. června 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová